

Зима приходить

Нарешті, нарешті вона тут. Ми так довго на неї чекали: виглядали щомиті у вікна, вдивлялися у далекий обрій, шукали в неозорому небі, гукали у густому лісу... Вона вже прийшла, трохи спізнилась, невпевнено ступила на охолонулу землю, злегка торкнулася гілочок дерев, вдихнула ледь теплого повітря, але вона все-таки тут і тільки готує свої казкові чари.

Ні, це вже не осінь. Але ще і не зима. Красуня у золотому листі тільки-но віддала свою палицю влади холодній крижаній королеві і, втомившись чекати на покровительку морозів, швидко кудись зникла. Запанувала зима.

Повільно і неспішно покриває вона прив'ялі трави, дзвінкі води, високі дерева, пухкі хмари тонким мережаним оксамитом морозу, крижаного вітру і льоду. Крила холоду обняли землю, між кущиками сірої трави потекли струмочки паморозі, закрутили у своїх вирах давно опале осіннє листя, довгі тонкі стрічки травинок. Повітря втратило сирі пахощі упрілого листя, осінніх дощів і мокрих дерев, стало якимось дивно непривітним, морозним, крижаним і нерухомим, схожим на непрозоре скло.

Зима тільки прийшла й одразу розсипала поперед себе чарівні коштовні кристали, що нагадують багатогранні діаманти. Що тільки не прикрашено блискучими камінцями: до листя зима пришила ніжну діамантову бахрому, травинки перетворила на вишукані пера білих

казкових павичів, жар-птиць, голубів, лебедів, на деревах розвісила довге діамантове намисто. У цих маленьких кристаликах промені білого сонця по-дивовижному заломлюються, згинаються, перекручуються, перетворюють цей світ на інший, казковий і фантастичний. Ні, зимовий світ не потемнішав, не посірів, а, навпаки, забарвився блискучими фарбами: білими і чорними.

тич-ний. Ні, зимовий світ не потемнішав, не посірів, а, навпаки, забарвився блискучими фарбами: білими і чорними.

Зима — перевернуте літо, його дзеркальне відображення. Взимку живі дерева, птахи, звірі завмирають, сплять, спочивають, а нежива

виграють всіма кольорами на світлі, про щось шепочуться...

Крижана королева розмальовує світ, мов писанку на Великдень, плутаними візерунками, складними символами, казковими рослинами, звірятками. Вдивіться у рівне, нерухоме плесо ріки, обрамлене тонкою лінією морозного мережива. Підведіть голову: зима прикрасила сине небо гірляндами білосніжних хмар. Гляньте на стовбури дерев, виспані дрібним блискучим пилом інею. Якось тихо, сумно і самотньо перегукуються останні круки у високому небі, повільно і монотонно летять останні чайки на прощання із річкою, глухо цвірінькають змерзлі горобці... Зима почалася.

Це вже потім навколо лежатиме глибока пухка сніжна ковдра, товстий твердий лід, стоятимуть кремезні снігові баби, зі стріх звішуватимуться довжезні морквини-бурульки, мороз грайливо пощипуватиме щоки. А зараз навкруги тендітна і ніжна справжня казка, яка заворожує, причаровує, поглинає і розкриває найпотаємніші дива природи.

вода, повітря, сонце, земля оживають, вдягають сліпучо-білі мережані шати,

Марія Писаренко, 8-А

Музика

Музика...
Чи є щось важливіше
в художньому житті людини?

Музика...
Найчастіше вона підтримує нас єдина,
Рятуючи у гостру і скрутну хвилину,
Від світу відриваючи, у ковдру загортала,
Яка нас боронила, яка нас захищала
Від темного світу відтінку сірого,
Музика нас накривала

почуттями милого,
Настільки радісного, захоплюючого,
чогось неможливого,
Зм'якшуючи суворість світу правдивого,
Як у «Місячній сонаті» Бетховена,
У якій вся краса музики прихована,

Яка заковтує в думки, обволікаючи
М'яким пір'ям спокійності
Й прозорим димом тиші, намагаючись
Немов прошепотіти все минуле,
Усе приховане, таємне і забуте,
І ти, їй довіряючись, даєшся,
Ти разом з нею й плачеш, і смієшся,
Й тобі так легко, в тобі таке тепло,
Як ні з чим іншим так ще не було..
І ці години, пролітаючи мов хвилі,
Виносять у реальність
тебе таким щасливим,
І ти бачиш все навколо
натхненними очима,
Краса свого міста, така рідна,
невловима..
І в черговий раз переконуюєш знову —
Музика — вона наша, рідна і єдина,
Слово за словом.

Алена Бондаренко, 7-А

77 меридіан

Редакційна Рада газети «77 Меридіан» з великою вдячністю візьме до публікації будь-які матеріали, залишаючи за собою право вносити граматичну, стилістичну правку, скорочувати, публікувати уривки, додавати ілюстративний матеріал, гарантуючи при цьому збереження духу матеріалу. Матеріали приймаються в електронному вигляді, надсилаються електронною поштою: svetpet@voliacable.com та naydiuk@ukr.net
Учні молодшої школи можуть подавати матеріали у будь-якому вигляді.

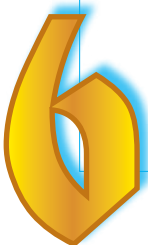
Адреса редакції: Київ, вул. Шовковична, 25
Кловський ліцей, Зелена кімната (каб. №36)

Редколегія:
Світлана Петровська,
Олеся Найдюк,
Марія Писаренко,
Вікторія Діденко,
Анфіса Дорошенко,
Олександра Сулименко,
Ольга Пітик

Фото:
Наталія Онищенко

Верстка:
Володимир Соболевський

Газета надрукована у ТМА «Трістан»

Меридіан

Газета учнів та вчителів
Кловського ліцею №77

Слово редактора

Плануючи цей номер і визначаючи з темою, ми довго вирішували й дискутували, що важливіше: те, що вже минуло чи те, що попереду. З одного боку, вартим уваги «минулим» є перш за все те, хто, як і де відсвяткував Новий рік і провів різдвяні свята. Чудово! Анастасія Балянова розповіла як відсвяткувала Новий рік в Індії. Стаття Марії Писаренко описує експеримент пошуку в крамничках сучасного Києва такого різдвяного елемента як дідух (експеримент, правда, виявив парадокси в нашій культурі). Даша Єсіпова написала репортаж про передноворічний візит до будинку престарілих в с. Перемоги Київської області.

З іншого боку, одним з найвагоміших подій близького майбутнього є, звичайно, День всіх закоханих. І ми взяли писати й про це. Про різні грані любові написала есе Віка Діденко. Також ми провели опитування серед наймолодших — учнів 1 класу — на тему «що таке любов». Своє зізнання в любові до Кловського ліцею висловила колишня учениця ліцею Єлизавета Золотарьова.

Крім того, читайте матеріали Світлани Василівни Петровської і Зої Семенівни Гулько про дослідницю з Голландії, людину, що дуже багато зробила для України, зокрема для Музею Кловського ліцею, Ліз ван Візель, яка брала участь в проєкті «Культура пам'яті» (про нього «Меридіан» писав в минулому номері). А також знайдете на сторінках газети «Теорію розбитих вікон» Олени Чепур та інше.

А втім, що для нас важливіше — думати й писати про минуле чи про майбутнє — ми так і не визначилися.

В кожному разі, я вітаю всіх вас з прийдешнім святом кохання, і нехай день вчорашній згадується з приємністю, а день завтрашній буде легким.

Ваша Олесья Найдук

L'amour n'est pas ce que tu veux...

Скаждым днём наши взгляды на жизнь меняются, и то, в чём мы были уверены раньше, теперь — лишь воспоминания о собственной безграмотности. Как можно об этом спорить, когда романтиком оказывается не влюблённый до бесконечности человек, а тот, который хочет изменить мир вокруг себя?..

Итак, меняются времена, и вместе с ними меняемся и мы, проживая всё новые и новые периоды жизни. Один известный учёный сказал, что любовь — это всего лишь гормон, лишаящий человека здравого смысла, поглощающий его каждый день всё больше и больше. А ведь любовь тоже циклична — на каждом периоде жизни человека она разная, и это уже не зависит от науки.

Неужели первая любовь приходит к нам только в достаточно зрелом возрасте? И что, её надо ждать целых 15-18 лет собственной жизни??? Как сказали бы учителя: «Типичная ошибка», — но не ученика, а почти всех в этом мире. Любовь доступна нам с рождения: первый период этого чувства — любовь ребёнка. Дети не умеют врать, а поэтому и любят они не преда-

вая, честно и откровенно, прощая недостатки и упущения близких.

Любовь матери — тоже один из циклов, проживаемых и чувствуемых нами. Эта любовь нежная, бесконечная и странная для

тех, кто её не пережил. Она больше отдаёт, чем получает и собственным счастьем считает видеть это маленькое и беззащитное, а порой (потом это случается со всеми) и совсем обратное, уже не такое белое и пушистое, существо счастливым. Эта любовь — жертвенная.

Любовь брата или сестры приходится чувствовать не всем, а ведь она совсем иная. Она обладает всеми мыслимыми и немыслимыми составляющими дружбы и связывает почти самых родных людей духовными семейными узами. Она помогает выбрать правильный путь, наставляет, даёт советы и вытаскивает, чуть ли не за уши, из самых трудных ситуаций.

Любовь помогает жить каждому из нас, и если вам не удалось испытать всем нам знакомую, ту самую любовь, которая содержит все предыдущие составляющие — не грустите, ведь она ещё впереди, не старайтесь ускорить её приход, а наслаждайтесь её ожиданием!

Ваша

Віка
Діденко

Що таке Любов? (опитування учнів 1-Б класу)

Любов — це радість, дружба, веселощі. Ярослав Заболотний

Любов — це почуття від однієї людини до іншої. Олена Котенко

Любов — це коли люди кохають один одного. Есенія К.

Любов — це коли жінка любить одного чоловіка. Міла Лисенко

Любов — це лагідність. Кузьма Стас

Любов — це ніжність, це коли кохана людина вміє любити. Вероніка Котова

Любов — це коли людина поважає іншу людину та рада, якщо ця людина приходить до неї в гості. Максим Федоровський

Любов — це турбота. ***

Любов — це коли людина по когось турбується і хвилюється про нього. Пушкарьова

Любов — це коли людина любить когось, турбуєть-

ся про нього, поважає, цінує, обіймає... Зоя

Любов — це почуття однієї людини до іншої. Мирослав

Любов — це коли людина відчуває серцем іншу людину і вони одружаться. Анжела

Любов — це як наші батьки люблять одне одного... Софія Красняк

Опитування
провела
Аріна
Тригорьєва,
7-Б

Новини Кловського ліцею (січень 2012 року)

20.12.11 учні 8-Б, 9-А, 9-Б, 10-Б під керівництвом вчителя англійської мови Якимак О. І. презентували глядачам

виставу «Сон літньої ночі» за мотивами однойменної п'єси В.Шекспіра. Усім особливо сподобалися складні костюми та веселий танок ельфів. Ліцеїсти довго чекали на початок спектаклю, який постійно переносили на півгодини вперед.

Єдиним недоліком вистави, на думку глядачів, було те, що актори виголосили свої репліки надто тихо, і спектакль довго не закінчувався.

Дякуємо Олесі Ігорівні та учням-акторам за подаровану глядачам години казки!

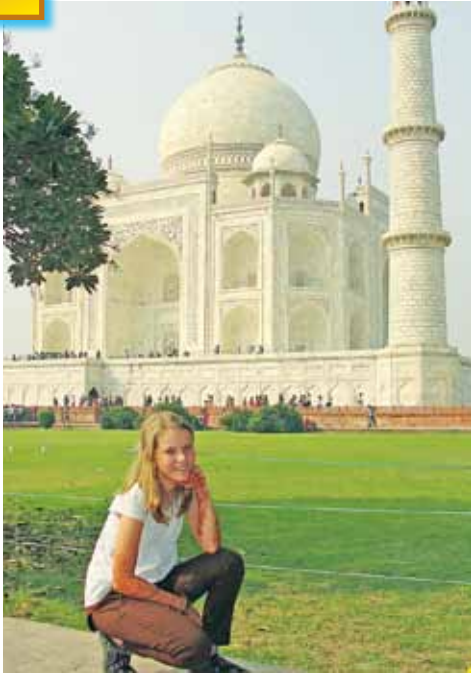
23.12.11 відбувся новорічний концерт, який особливо здивував кількістю пісень. Незважаючи на деякі технічні проблеми, захід пройшов вдало і налаштував ліцеїстів на добрий святковий настрій. До речі, час концерту, що так довго був предметом обговорення, обраний не дуже вдало, як вва-

жають самі учні, адже цього останнього дня прийшло менше половини ліцеїстів. Але актова зала все одно була заповнена вщент.

Підготувала
Марія
Писаренко,
8-А

Дивали – Индийский Новый год

Новый год прошёл, но воспоминания остались у каждого. В этом году мне повезло: я встретила Новый год дважды: в Украине и в Индии. Это были незабываемые впечатления, и я хочу поделиться. Индийский Новый год был 26 октября и в это время я была в Индии. Интересно то, что индусы Новый год празднуют совсем по-другому. Мы, например, наряжаем елку, ждём полночь, загадываем желания под бой ку-

рантов, слушаем поздравление президента, едим оливье... Несмотря на бедность, жители Индии радостно и счастливо празднуют свой Новый год. Они запускают целую ночь петарды, молятся, украшают дома гирляндами цветов и фонариков — всё светится и гроыхает! Накрывают на стол фрукты и сладости, которые едят на праздники, и, конечно же, получают подарки, обычно, это конфеты и монетки. А ещё индусы разрисовывают себя и животных.

Дивали — один из самых популярных праздников в Индии. Это праздник огней и фейерверков, символизирует победу добра над злом, возвращение человечества из тьмы к свету. Он посвящается богине богатства и благополучия Лакшми, жене бога Вишну. Все жители Индии зажигают фонарики, которые есть символом этого праздника. Богиня Лакшми не любит темноты, индусы обращаются к ней с молитвой, подносят ей молоко, в которое опущены монетки, а на ночь оставляют двери и окна открытыми, чтобы ей легче было зайти в дом.

Мне было интересно участвовать в этом чудесном празднике, который запомнится мне надолго. После праздника Дивали я захотела Новый год праздновать в разных странах, чтобы знать новогодние традиции в других уголках Земли.

Анастасия Баянова, 7-Б

"Вибачте, а що таке дідух?", або Українська культура – R.I.P.*

Щороку 7 січня усі православні християни, до яких і належить більшість українців, святкують Різдво Христове. До цього свята приурочена величезна кількість різноманітних традицій, які сягають корінням сивої давнини — це часів язичництва. Найбільш популярним і відомим звичаєм є кутя (хоча, чесно кажучи, це теж вже викликає деякі сумніви, особливо судячи з останніх спостережень). А ось ще одним різдвяним символом, з яким тісно пов'язані цілорічні слов'янські обряди, є дідух. Дивно, але це слово викликає на обличчі у сторонніх людей кислу гримасу, таку, ніби вони лимон їдять. Або ж їхні очі випадають з орбіт, стають квадратним, потім по п'ять копійок, точнісінько як в американських хоррорах. Ми начебто живемо в Україні, для якої дуже характерні такі звичаї, з якими ще років з 50 тому наші діди і бабусі щодня прокидалися і лягали спати, народжувалися і помирали...

Отож, і ми собі вирішили підготуватися до православного Різдва і пішли «в люди» на Хрещатик. Де ми тільки не шукали цього дідуха: по всіх підземних переходах, у всіх етнічних магазинах, кіосках, ятках, в закомірках, на полицках, у шафках... І щоразу підходячи до продавця, питали: «Скажіть, будь ласка, чи є у вас дідух?». Тому наш похід перетворився на бліщопитування, подібне до того, яке влаштовує велимишановий пан Дурнев серед українського населення. На жаль, опитування не лишило по собі приемних вражень.

R.I.P. — так пишуть на могильних плитах у Британії, Америці, що дослівно означає: Rest In Peace — спочинь з миром.

Хтось на наше запитання одразу починав трясти головою вправо-вліво, що, ймовірно, означало повне незрозуміння і тверде «НІ». Деякі спочатку розумними очима вдивлялися у наші обличчя, намагаючись зрозуміти, що таке дідух, а вже потім трясли головою. Але ці продавці хоча і взагалі не знали такого слова, але вирішили не ганьбитися і скромно промовчали. Одна привітна жіночка замість дідуха показала нам маленький букетик зі штучних квітів і колосків, дуже далекий від автентичного оригіналу. А ось одна зірка просто здійснила «революцію» у нашій уяві. Не розчувши наше традиційне питання, вона попросила повторити, а потім сказала: «Вибачте, а що таке дідух?» Це було просто неймовірно. Тоді хотілося підставити напис «DUMMY» з чайником, точнісінько як у того самого Дурнева. Ми спробували провести короткий лікбез, зрозуміло, що марно. Але ця відповідь найбільше відобразила культурно занедбаний стан нашого українського суспільства. Дідуха ми все ж знайшли, у магазинчику в закепелку Хрещатика. На жаль, то була просто експозиція, і дідушок нам не продали.

Так чи інакше, в кожному випадку ми чули одностайне, беззаперечне, непохитне, впевнене «НІ», яке просто не залишає шансів. Не тільки шансів знайти цього загадкового дідуха, але і шансів українському народу, шансів відродити давно приспаний дух, національну свідомість, єдність, почуття відповідальності за все суспільство, врешті решт, демократію. До речі, не ліпша ситуація склалася сьогодні і на «ринку», так би мовити, вишиванок. Погодьтеся, платити від 300 (якщо пощастить) до 900 гривень за

одну сорочку, яку вдягнеш раз чи два не дуже хочеться. Та не тільки тому. Це ж національний продукт! Ще сто років тому у кожній сільській хаті таких вишиванок було безліч і ставилися до них, як ми сьогодні до звичайного хліба. У цьому контексті вже безглуздо звучить питання «Чому у нас така влада?», «Чому України, як такої, вже немає, є тільки її частини: Захід зі своєю європейською культурою, Центр, політичний осередок, Південь і Схід, що вже давно дефакто належить Росії?».

Ось у цьому криється той самий корінь зла, яблуко національного українського розбрату, тієї самої безкровної непомітної громадянської морально-культурної війни між частинами України. Якщо відродитися передусім хоч як-небудь, штучно, природно, силами зсередини чи ззовні, культура, лише тоді суспільство встане з колін, подивиться навколо, жахнеться тим, що створило самостійно, і почне рухатися шляхом відновлення держави, яка, по суті, повинна існувати. Не дарма ж цього так добивався Т. Г. Шевченко, за це боровся народ в часи могутності за Київської Русі, в період занепаду за польського панування. Подумайте, чи не дивно, що наш народ, нація пережила стільки всього і існує досі. Того хоче Доля. Не в кожній нації є своя держава. А у нас є, пошматована, подріблена, покусана, побита, порізана, яка не яка, але держава. Цінуйте цей дарунок долі.

Я не закликаю вас брати в руки палиці, факели, знамена, йти на Майдан і знов влаштовувати революцію, але тепер вже не помаранчеву, жовтневу чи оксамитову. Не треба цього. Просто задумайтеся над тим, як і де живе. Поцінуюте на-

ші звичаї, своє історичне коріння. Якщо так зроблять не мільйони, а хоча б сотні, можливо, років через 10 (а може швидше) знайдеться той український месія, який введе Україну на курс самовідновлення.

А поки що радіймо тому, що маємо, шануймо себе самих і ближніх своїх, «без надії такі сподіваймося», і все у нас буде добре!

Марія Писаренко, 8-А

P.S. Того дідуха ми таки знайшли, але набагато пізніше, одного на весь Київ, кудлатого, маленького, на Благодійному ярмарку на тому ж таки Хрещатику у привітної колоритної жіночки. Красно дякуємо їй! Та питання лишилося: куди ми рухаємося?...

Інше життя, або Візит до будинку престарілих

Минулого місяця я відвідала будинок для людей похилого віку. Я впевнена, що дорога пробігла непомітно для всіх, хто прямував туди, адже всі ми їхали із гарним настроєм, готові до того, щоб поділитися накопиченою енергією з тими, хто потребував цього. Але, чим ближче ми наближались, тим більше якесь сумне передчуття все сильніше стисало і розум, і думки. Можливо, це був вплив сірого неба, яке так непомітно покрилося «ковдрою»...

Будиночок був і не великим і не маленьким. Мені було важко уявити, чи така площа — добре для жильців. В око одразу впала гола біло-зелена стіна (яку я, була б моя воля, обов'язково заховала б за картинами чи шафами з книгами). Зустріли нас ласкаво, показали кімнату, в якій дехто з тих, хто приїхав, збирали-

ся влаштувати невеличку виставу. Через декілька хвилин, в одній досить просторій кімнаті зібралось 10 дідухів та бабусь. Почали співати дівчата, хлопець підігравав на гітарі...

Лиш би мені не довелося у житті знову побачити такі погляди. Погляди, за якими стоїть ціла історія та, нажаль, з нещасливим кінцем... Та з кожною нотою веселої старої пісні дехто почав підспівувати, дехто навіть намагався сидючи танцювати. А дехто, зберігаючи зовнішню стійкість, відводив очі до вікна, дивлячись на нього впродовж всієї вистави.

Коли справа дійшла до подарунків, то кожен з нас, прихвативши по два-три пакети, розбіглися по палатах. Було трохи незвично спілкуватися зі старенькими, ми боялися сказати щось зайве. Тому, перш за все, ми вітали з Новим Роком.

Вони не відразу прийняли нас, але пізніше ми якось поєдналися. Їм було цікаво все: хто ми, де вчимося, скільки років, чи є в нас друзі. Дивно, адже я не знаю, якими ці старі люди були у дитинстві, але було відчуття, що вони — це ми у нашому дитинстві...

Взагалі, ситуація нагадувала гуртожиток: такі ж кімнати, такі ж правила, навіть відносини були точнісінько такими ж. Завжди бадьорий дідусь та його приятель, що грав на акордеоні весь вечір... бабуся-пліткарка, три подружки, що майже не розлучалися... Та все ж таки, була одна відмінність. Справа в тому, що тоді, коли підлітку настає час йти від друзів, ті бажають йому щастя у майбутньому, обіцяють зустрітися на тижні, можливо, навіть сваряться, бо знають, що ще є час все виправити. А тут

по-іншому. Ніхто ніколи не сварить іншого. Ніколи вибачатися та вибачати. Коли хтось йде з цього дому, то назавжди... І бажають єдиного: аби земля йому була пухом.

Такі враження змусили б кожного замислитися. Беззаперечно, назад вже всі їхали з іншим настроєм, знаючи, що ми повністю у цей день віддали себе їм, цим людям, не думаючи про нагороду. Ми побачили інше життя.

Цікаво, а вони пам'ятають, у який саме момент вони раптом опинилися тут, замкнені у цих чотирьох стінах? Чи існує для них час? Чи все, що їм лишилося, — це чекати?

Даша Єсипова, 9-А

Портрет современницы Лиз Ван Визель

Мы познакомились давно, в Польше, в 1995 году на конференции, посвященной Янушу Корчаку. С первых минут ее выступления меня поразила глубина, точность мысли и глубокая заинтересованность в теме — как идеи Корчака она использует в практической социальной работе в Голландии. А потом мы долго ехали автобусом в Краков на другую конференцию, автобус сбился с пути, и мы добирались туда только через 7 часов. Мы сидели рядом, и Лиз расспрашивала меня об Украине, социальной работе в Киеве, жизни, школе. Она, как и многие европейцы, тогда мало знала об Украине. Впрочем, как и мы о Европе...

Мы (учителя — Зоя Семеновна Гулько, Елена Львовна Чепур, Тамара Ильинична Гуревич, и ученики нашего лицея) только начинали работу в обществе Януша Корчак и помогали 2 детским больницам: детской онко-

Лиз принадлежит к числу тех людей, встреча с которыми оставляет глубокий след в душе. Ее открытость, интерес к людям, уважение к личности вызывают доверие и чрезвычайно располагают к общению. Многолетний опыт социальной работы в качестве преподавателя, консультанта и тренера, зарубежные проекты в Европе, особенно в Литве и Украине, книги, посвященные методике социальной работы — таков спектр ее деятельности. Самое важное для нее в работе с людьми — содействие их личностному росту, готовности принять на себя ответственность, при этом право выбора способа жизни предоставляется самому человеку. Реалистичность мышления и теплота, эмоциональность; сдержанность, свобода самовыражения; профессиональная честность в решении трудных вопросов и оптимизм создают неповторимую атмосферу в общении с ней и в процессе чтения ее книг.

Белла Биндер, психолог детской больницы №7

логической больнице №1 и детской больнице №7, связь с которой мы продолжаем до сих пор. Опыта социальной работы на Украине в то время не было, государственных социальных программ, таких как в Европе, не существовало тоже. И поэтому знакомство с Лиз было так важно для нас.

Мы пригласили Лиз в Киев, и она приехала. Ее интересовало все: и история (она исхо-

дила практически все исторические места в Киеве, Львове, Черновцах и др.); и школы (у нас в музее она была десятки раз), и особенно детские больницы и детские дома. А потом...

А потом она начала активно помогать Украине: проводила семинары для врачей, медсестер, психологов, студентов, учила работать с больными детьми, привозила врачей, доставала лекарства, искала фонды в Голландии, которые могут помочь Украине, приглашала наших психологов, врачей, работников детских домов, больных детей в Голландию, создавала новые и новые проекты по перестройке наших детских домов и организации новых (для больных детей в Цюрипинске)... И помогала осуществить наш музейный проект, о котором мы писали в прошлом номере. Главное — передавала опыт работы и обучала, что делать обществу, когда государство либо не умеет, либо не хочет помогать нуждающимся в помощи. И все это она делает бесплатно, как волонтер. Я не знаю, верующий она человек или нет, но знаю одно — она настоящая хри-

стианка. Все трудности и беды человеческие ее волнуют. Но она не пассивна. Она — деятель. Вот несколько строк из ее биографии (отрывок из небольшого интервью с Лиз):

«Мое профессиональное образование — социальная работа (1965) и аспирантура в области социальной работы (1972). Являюсь независимым (частным) консультантом в сфере социальной работы, провожу тренинги и предоставляю помощь в развитии социальной работы в Голландии, а сейчас — и в Украине и Латвии. Среди практической работы — создание реабилитационного центра для детей-инвалидов в г. Арнхем. А также обучение социальных работников (методы социальной работы, работа в группах).

Для меня международные контакты и деятельность очень интересны, ценны и вдохновляющие. Это волонтерство (не оплачиваемая работа), которая дает нам большую независимость в работе и проявлении инициативы. Люди в Украине и Латвии видят важность этой работы.

Быть волонтером — голландская традиция. Любой человек так или иначе связан с обществом, участвует в какой-либо волонтерской работе. Это может быть помощь престарелым людям, деятельность, связанная с работой с инвалидами, организация клубов, фестивалей; сбор денег для подобных видов работы в Голландии и за рубежом; организация деятельности в школах, молодежных клубах, спортклубах, объединениях родителей; или, как я, например, работают в организациях, которые поддерживают детские дома и молодых людей, которые уже их покинули.

Я напечатала несколько книг и статей о социальной работе и об идеях Януша Корчака в Голландии, Литве и Киеве.

Светлана Петровская

Фото Сигиске Шелтема (Голландия)

Лиз ван Визель — высокая худощавая женщина с энергичной походкой и очень пронзительным взглядом. Ее лицо всегда отражает неподдельный интерес к окружающему миру и, особенно, к окружающим людям. Она поразила меня своим бесстрашием, жизнелюбием, доброжелательностью и активной позицией. Имея большой опыт в сфере социальной работы и социальной психологии, она всеми силами старается передать его другим людям. Проекты, над которыми она работает, всегда связаны с молодежью, с людьми с особыми потребностями и с развитием открытого гражданского общества. Удивительным образом ей удаётся увидеть в различных трудных жизненных ситуациях возможность для творческого подхода к развитию личности и общества.

Я долго думала над тем, почему Лиз ван Визель, эта уникальная женщина из Голландии, занимается этой деятельностью. Мне кажется, что главный её интерес — это изучение личности и её взаимодействий с внешним миром. На семинарах, которые она проводит в Киеве для разных групп людей, она часто повторяет один совет: «Шаг за шагом. Маленькими шагами». Её семинары мало похожи на привычные лекции и конференции заезжих иностранных специа-

Шаг за шагом

Фото Сигиске Шелтема (Голландия)

листов. Она всегда больше ставит вопросы, чем даёт ответы, больше слушает, чем говорит сама. Это удивительное качество Лиз: она потрясающе слушает! Почти всегда во время общения с людьми у неё в руках ручка и блокнот. Она записывает то, что ты говоришь, и ты сам начинаешь серьёзнее относиться к сказанному тобой. Мне повезло переводить её семинары в Киеве и Черновцах

— для практикующих детских и социальных психологов, работающих в различных детских учреждениях, для социальных работников, для студентов, только изучающих социальную работу и социальную психологию, для родителей из общественной организации «Родинні світи», чьи дети перенесли челюстно-лицевые операции, для врачей и медицинских работников в тех отделениях, где эти операции

проводились. Её часто просят рассказать о своём опыте работы, о том, как те или иные проблемы решаются в Голландии. Она же в свою очередь пытается побудить слушателей самим определить круг своих проблем и сообща найти пути их решения. Завязывается интересная дискуссия, которой Лиз мастерски руководит с помощью многочисленных схем и структур, возникающих из-под её руки во время такого обсуждения. И ты видишь, как твой робкий голос, маленький опыт и скромная простая идея становятся частью большого проекта, необходимым звеном общего дела.

Сначала я думала, что Лиз сама является спонсором своих многочисленных проектов в Украине и Литве. Но вскоре стало понятно, что это чистая благотворительность с её стороны. Она обладает такой силой убеждения, глубоким проникновением в суть дела и таким широким кругом общения, что ей удаётся находить реальных спонсоров в Голландии для всех своих проектов. В Киеве она участвует в трёх из них. Первый — это многолетний проект сотрудничества с Детским домом №12, его выпускниками и воспитателями, создание Детского дома нового типа, социальная реабилитация и адаптация вы-

пускников. Второй — создание общественной организации родителей и их детей-инвалидов «Родинні світи», социальная реабилитация и адаптация детей после челюстно-лицевых операций. И третий проект — сотрудничество с Музеем истории Кловского лицея №77, модернизация и компьютеризация архивов и видеоматериалов Музея. Помимо этого, в течение многих лет приезжая в Киев, Лиз делилась опытом своей работы в социальных учреждениях для инвалидов в Голландии, проводя семинары с использованием своей книги, которая была переведена на русский язык и бесплатно распространялась издательством «Дух і літера» по библиотекам соответствующих учебных заведений и среди заинтересованной профессиональной аудитории.

Ей интересно всё, что происходит в Украине, на всём постсоветском пространстве. Но главный её интерес, на мой взгляд, это то, как меняется личность, приоритеты и качество жизни ребёнка и взрослого в ходе творческой деятельности, общения и сотрудничества в решении проблем. Шаг за шагом. Маленькими шагами.

Зоя Гулько

В 1980-х годах Нью-Йорк представлял собой адский ад. Там совершалось более 1 500 тяжких преступлений КАЖДЫЙ ДЕНЬ. 6-7 убийств в сутки. Ночью по улицам ходить было опасно, а в метро рискованно ездить даже днем. Грабители и попрошайки в подземке были обычным делом. Грязные и сырые платформы едва освещались. В вагонах было холодно, под ногами валялся мусор, стены и потолок сплошь покрыты граффити.

Вот что рассказывали о нью-йоркской подземке:

«Выстояв бесконечную очередь за жетоном, я попытался опустить его в турникет, но обнаружил, что монетоприемник испорчен. Рядом стоял какой-то бродяга: поломав турникет, теперь он требовал, чтобы пассажиры отдавали жетоны лично ему. Один из его дружков наклонился к монетоприемнику и вытаскивал зубами застрявшие жетоны, покрывая все слюнями. Пассажиры были слишком напуганы, чтобы пререкались с этими ребятами: «На, бери этот чертов жетон, какая мне разница!». Большинство людей миновали турникеты бесплатно. Это была транспортная версия дантова ада».

Город был в тисках самой свирепой эпидемии преступности в своей истории.

Но потом случилось необъяснимое. Достигнув пика к 1990-му году, преступность резко пошла на спад. За ближайшие годы количество убийств снизилось на 2/3, а число тяжких преступлений — наполовину. К концу десятилетия в метро совершалось уже на 75 % меньше преступлений, чем в начале. По какой-то причине десятки тысяч психов и гопников перестали нарушать закон.

Что произошло? Кто нажал волшебный стоп-кран и что это за кран?

Его название — «Теория разбитых окон». Канадский социолог Малкольм Гладуэлл в книге «Переломный момент» рассказывает:

«Разбитые окна» — это детище криминалистов Уилсона и Келлинга. Они утверждали, что преступность — это неизбежный результат отсутствия порядка. Если окно разбито и не застеклено, то проходящие мимо решают, что всем наплевать и никто ни за что не отвечает. Вскоре будут разбиты и другие окна, и чувство безнаказанности распространится на всю улицу, посылая сигнал всей округе. Сигнал, призывающий к более серьезным преступлениям».

Гладуэлл занимается социальными эпидемиями. Он считает, что человек нарушает закон не только (и даже не столько) из-за плохой наследственности или неправильного воспитания. Огромное значение на него оказывает то, что он видит вокруг. Контекст.

Нидерландские социологи подтверждают эту мысль (<http://www.sciencemag.org/content/322/5908/1681.abstract>). Они провели серию любопытных экспе-

риментов. Например, такой. С велосипедной стоянки возле магазина убрали урны и на рули велосипедов повесили рекламные листовки. Стали наблюдать — сколько народа бросит флаеры на асфальт, а сколько постесняется. Стена магазина, возле которого припаркованы велосипеды, была идеально чистой.

Листовки бросили на землю 33% велосипедистов.

Затем эксперимент повторили, предварительно размазав стену бессодержательными рисунками.

Намусорили уже 69 % велосипедистов.

Но вернемся в Нью-Йорк в эпоху дикой преступности. В середине 1980-х в нью-йоркском метрополитене поменялось руководство. Новый директор Дэвид Ганн начал работу с... борьбы против граффити. Нельзя сказать, что вся городская общественность образовалась идея. «Парень, займись серьезными вопросами — техническими проблемами, пожарной безопасностью, преступностью... Не трать наши деньги на ерунду!» Но Ганн был настойчив:

«Граффити — это символ краха системы. Если начинать процесс рестройки организации, то первой должна стать победа над граффити. Не выиграв этой битвы, никакие реформы не состоятся. Мы готовы внедрить новые поезда стоимостью в 10 млн. долларов каждый, но если мы не защитим их от вандализма — известно, что получится. Они продержатся один день, а потом их изуродуют».

И Ганн дал команду очищать вагоны. Маршрут за маршрутом. Состав за составом. Каждый чертов вагон, каждый божий день. «Для нас это было как религи-

озное действо», — рассказывал он позже.

В конце маршрутов установили мочные пункты. Если вагон приходил с граффити на стенах, рисунки смывались во время разворота, в противном случае вагон вообще выводили из эксплуатации. Грязные вагоны, с которых еще не смыли граффити, ни в коем случае не смешивались с чистыми. Ганн доносил до вандалов четкое послание.

«У нас было депо в Гарлеме, где вагоны стояли ночью, — рассказывал он. — В первую же ночь явились тинейджеры и заляпали стены вагонов белой краской. На следующую ночь, когда краска высохла, они пришли и обвели контуры, а через сутки все это раскрасили. То есть они трудились 3 ночи. Мы ждали, когда они закончат свою «работу». Потом мы взяли валики и все закрасили. Парни расстроились до слез, но все было закрасено снизу доверху. Это был наш мессидж для них: «Хотите потратить 3 ночи на то, чтобы обезобразить поезд? Давайте. Но этого никто не увидит»...

В 1990-м году на должность начальника транспортной полиции был нанят Уильям Браттон. Вместо того чтобы заняться серьезным делом — тяжкими преступлениями, он вплотную взялся за... безбилетников. Почему?

Новый начальник полиции верил — как и проблема граффити, огромное число «зайцев» могло быть сигналом, показателем отсутствия порядка. И это поощряло совершение более тяжких преступлений. В то время 170 тысяч пассажиров пробирались в метро бесплатно. Подростки просто перепрыгивали через турникеты или прорывались силой. И если 2 или 3 человека обманывали систе-

му, окружающие (которые в иных обстоятельствах не стали бы нарушать закон) присоединялись к ним. Они решали, что если кто-то не платит, они тоже не будут. Проблема росла как снежный ком.

Что сделал Браттон? Он выставил возле турникетов по 10 переодетых полицейских. Они выхватывали «зайцев» по одному, надевали на них наручники и выстраивали в цепочку на платформе. Там безбилетники стояли, пока не завершилась «большая ловля». После этого их провожали в полицейский автобус, где обыскивали, снимали отпечатки пальцев и пробивали по базе данных. У многих при себе оказывалось оружие. У других обнаружили проблемы с законом.

«Для копов это стало настоящим Эльдорато, — рассказывал Браттон. — Каждое задержание было похоже на пакет с поп-корном, в котором лежит сюрприз. Что за игрушка мне сейчас попадется? Пистолет? Нож? Есть разрешение? Ого, да за тобой убийство!.. Довольно быстро плохие парни поумнели, стали оставлять оружие дома и оплачивать проезд».

В 1994 году мэром Нью-Йорка избран Рудольф Джулиани. Он забрал Браттона из транспортного управления и назначил шефом полиции города. Кстати, в Википедии написано, что именно Джулиани впервые применил Теорию разбитых окон. Теперь мы знаем, что это не так. Тем не менее, заслуга мэра несомненна — он дал команду развить стратегию в масштабах всего Нью-Йорка.

Полиция заняла принципиально жесткую позицию по отношению к мелким правонарушителям. Арестовывала каждого, кто пьянствовал и буянил в общественных местах. Кто кидал пустые бутылки. Разрисовывал стены. Прыгал через турникеты, клянчил деньги у водителей за протирку стекол. Если кто-то мочился на улице, он отправлялся прямоком в тюрьму.

Уровень городской преступности стал резко падать — так же быстро, как в подземке. Начальник полиции Браттон и мэр Джулиани объясняют: «Мелкие и незначительные, на первый взгляд, проступки служили сигналом для осуществления тяжких преступлений».

Цепная реакция была остановлена. Насквозь криминальный Нью-Йорк к концу 1990-х годов стал самым безопасным мегаполисом Америки.

Волшебный стоп-кран сработал.

На мой взгляд, Теория разбитых окон довольно многогранна. Можно применить ее к разным областям жизни: обществу, воспитанию детей, работе... В следующем посте я покажу, какое отношение она имеет к «гармонии с собой и миром» — нашему мироощущению и способу жить.

Гармонии вам!

Олена Ченур

Про що говорять?

• Про те, як, де, хто, коли, з ким і за яких обставин святкував Новий 2012 рік і Різдво Христове.

• Про те, чи пам'ятає хтось, що 2012 — рік якогось блакитного водяного дракона, і чи святкував Новий рік у відповідних кольорах: синьому, блакитному, зеленому і вогненно-червоному.

• Про те, які кулінарні шедеври і смаколики і хто навчився готувати, крізь піт, сльози і кров ☺.

• Про те, які бажання і хто загадував о 12 ночі в ніч з 31.12 на 01.01.

• Про те, чому новий семестр почався не в понеділок 9 січня, а у середу 11 числа.

• Звичайно, про те, хто куди їздив на свята.

• Про те, чи колядував хто-небудь під дверима у сусідів ввечері 6 грудня і що отримав у винагороду.

• Про те, чи буде все-таки карантин і коли, якщо буде.

• Про те, кому сподобалася наша «новорічна... йолка», як сказав відомий класик сучасності, на Майдані Незалежності.

• Про те, хто і які отримав подарунки від «зайчика і Діда Мороза» на свята.

• Про те, чому на корпусі першачків виляють «новорічні» прикраси у вигляді не новорічного прапора України, дуже співзвучного із нашими патріотичними воротами.

• Про те, що погода за вікном (+5°C і більше, зелена трава, як навесні, і веселий щебет птахів) схожа на листопадну або березневу і ніяк не нагадує про січневий мороз і кучугури снігу. Нашу зиму вже можна назвати європейською (теплою і безсніжною). Коли вже випаде нормальний перший сніг?!

• Про те, що 2 тижні і 2 дні канікул надто швидко сплинули.

• Про веселі оцінки у веселих табелях, надрукованих у якійсь невідомій «Волинській обласній друкарні» і схожих більше... на туалетний папір, такий самий, як і в класних журналах.

• Про минулий номер газети, сповнений цікавими і різноманітними думками про Новий рік.

• Про те, що нарешті закінчився пекельний для деяких період безкінечних районних олімпіад. Підсумовуємо: скільки і яких місць зайнято, скільки шкіл відвідано, скільки вихідних зіпсовано ☺.

• Про те, хто вже вираховував рейтинг успішності у класі, і який середній бал.

• Про те, з якого предмета у класах найгірші і найкращі оцінки, скільки в кого «дірок», і хто задоволений результатами тяжкої сізифової праці.

Підготувала
Марія Лисаренко, 8-А

Це наш президент!

Аріна Баранюк — весела, привітна і життєрадісна дівчина, добра учениця, вірна подруга, креативна і цікава особистість. Аріна активно бере участь у всіх сферах шкільного життя: від створення газети і до організації концертів. Зокрема, протягом I семестру за сприяння і участі Аріни відбулися такі заходи:

- Концерт до Дня вчителя;
- Посвячення першокласників у ліцеїстів;
- Осіння виставка творчих робіт «Осіння рапсодія»;
- Презентація книги Я. Корчака «Пригоди короля Мацюся» видавництва «А-БА-БА-ГА-ЛА-МА-ГА» та зустріч з Іваном Малковичем;
- Покладання квітів до пам'ятника Ватутіна у дні звільнення Києва (28 жовтня) і України (6 листопада) від німецько-фашистських загарбників;
- Шкільна дискотека 11 листопада;
- Акція до Дня боротьби зі СНІДом 1 грудня «СНІД — ні!» («Зав'яжи стрічку!»);
- Виставка тематичних плакатів «Ми обираємо здоров'я!»;

• Новорічний концерт 23 грудня.

Дівчина не шкодує свого вільного часу і щочетверга відвідує збори лідерів учнівського самоврядування району у Печерському ПДЮ.

Аріна регулярно проводить збори Президентської ради, організовує її роботу, інформує про плани на чверть, вирішує нагальні питання. Дівчина справді представляє інтереси усіх ліцеїстів, що і є першочерговим завданням шкільного президента. Свої обіцянки, дані на виборах, Аріна ретельно виконала: запровадила постійну роботу радіо, обговорила із директором питання «дня без форми», посприяла організації шкільної дискотеки. А чи не про такого президента ми мріяли?

Ми впевнені, що Аріні вдасться здійснити ще низку корисних для учнів «реформ», урізноманітнити шкільне життя, гідно підтримувати авторитет Кловського ліцею. Ну що ж, бажаємо і надалі творчого натхнення і успішної роботи вам, пані Президент!

Колектив редакції

Прикінцеві подорожжя

Знаєте, за одинадцять років навчання у Кловському, я думала, що знайдуться слова для прощання. Що буде легко написати якусь саркастичну статейку на тему «Як я буду рада здихатися вас всіх після одинадцяти років пекельного вогнища» і, зробивши руцею «па-па», наввіки вийти з ліцею новою людиною з новими амбіціями.

Насправді, все не так легко. Ще минулого року, насолоджуючись приємно спокійним темпом десятого класу, я не могла повірити у те, що я доживу до випуску. Думка про те, що невдовзі не доведеться підриватися вдосвіта, в паніці кидати все, що не було складено собі носити ми, старшокласники, можна назвати тільки дресс-кодом), шпаклювати фізіомордію товстим шаром крем-пудри, вибигати на вулицю до машини, згадувати, що забула почистити зуби, в паніці кидатися до ванни, витискувати пасту в рот і, пошепки вживаючи таку лексику, від якої у мамі був би інфаркт, їхати до школи... ; саме думка про це мені здавалася такою абсурдною, що я не дозволяла собі довго замис-

люватися над цим. Зараз же, коли мені в очі тупо дивиться недалекий монстр на ім'я ЗНО, коли середній бал атестату перестав бути просто чимось певним, ніби вигадкою вчителів для психологічного тиску на юних геніїв Кловського, — я розумію, що треба було більше думати, більше вирішувати, більше працювати.

Мабуть мені треба було б дати вам, майбутнім поколінням клов'ян, якісь настанови, поплескати по плечі і пригрозити пальцем... Але я справді не знаю, що можна ще розповісти, чому можна вже навчити та навчитись. Мені здається, що мій шкільний вік залишається якось незавершеним. Є стільки речей, яких я просто не зробила тут через лінощі чи власну упередженість, і я навряд чи вже отримаю можливість здійснити ті мої дитячі мрії, про які я могла забути у вирії роботи і до-рослішання.

Тому я просто хочу вам порадити: будьте собою, насолоджуйтесь життям, і, на Бога, бережіть наших вчителів. Вони такі єдині.

Завжди ваша,

Марія Шербініна,
11-Б

Вже пройшов цілий семестр навчального року, сповнений різноманітних шкільних подій, акцій, заходів. І ми навіть забули у цьому вирії активного шкільного життя розповісти про нашого нового президента учнівського самоврядування. Так ось, нагадуємо: 22 вересня 2011 року на тематичній учнівській конференції «Обираємо лідерів» ліцеїсти призначили на посаду президента Аріну Баранюк, ученицю 10-А класу.

Для того, аби учнівська громада більше ознайомилася із новообраною головою самоврядування, ми запропонували Аріні інтерв'ю, від якого вона скромно відмовилася. Тепер воно не потрібне. Підсумки її діяльності тільки лише за один семестр вже більше, ніж красномовні. Але ми все ж розповімо трохи про нашого президента.

Що таке мрія?

і розвіюєте «по вітру» або ж кидаєте у шампанське і випиваєте. Ці п'ять ситуацій найбільш популярні. Дивимось: всі шість випадків супроводжуються надзвичайним скупченням енергії. Тобто вона стає провідником вашої інформації у простір. Отже, доведено, що це саме інформація — зміст плюс енергія — провідник.

Що трапляється далі із цим потоком? У просторі чи безмежному космосі енергія з інформацією ділиться на тисячі маленьких частинок, відбивається від таких самих інших потоків, потрапляє у час, предмети, живих істот. Далі ці часточки існують порізно і несуть одну і ту саму інформацію різними шляхами. У кінцевій інстанції часточки знову зустрічаються і зливаються в один уже неповний потік, який повертається до відправника у вигляді решток енергії і матеріалізованої енергії та інформації, тобто у вигляді здійсненої мрії. Все у світі базується на законі перетворення енергії. До речі, так само трапляється і з негативними думками. Вони також діляться, частково потрапляють до свого одержувача і все-таки повертаються до відправника. Енергія знову перетворюється. Закінчили із фізикою.

Тепер про форми існування мрій. Якщо ви хочете, аби це бажання здійснилося, формулюйте його чітко без зайвих додатків «а ще, щоб...» і умов «а, ось, якщо раптом щось, то тоді...». Тоді інформаційна концентрація збільшиться, із нею збільшиться ймовірність матеріалізації мрії. Ви можете і не помітити здійснене бажання, а воно буде зовсім поруч. Тоді довіртеся долі, і вона вам вкаже на мрію.

Існує поняття «американська мрія», що означає ідеальне безтурботне життя. Але це вже щось із області фантастики. Пам'ятайте, не можна зловживати мріями. Світ не побудуєш лише на мріях. У світі більше «рожевих мрій», тобто нездійснених мрій всього життя. Але не потрібно втрачати надію.

Ще одне питання. Кажуть, «мечтати не вредно». Так справедливо, але без того підтексту. Мрія — це все ж послання доброї, позитивної енергії. І до вас вона також повертається, приносячи користь. (Можливо, саме тому печиво, населений пункт і літак назвали «Мрія».)

Отже, мрійте, загадуйте бажання, чекайте на їх здійснення. Але «що занадто, то не здорово».

P.S. Вибачте за можливу перенасиченість зарозумілими «науковими» описами. Але це лише моя небезпідставна прикрашена теорія.

Марія Лисаренко, 8-А

Кловський forever! (МОИМ ДРУЗЬЯМ ПОСВЯЩАЕТСЯ)

Есть ли в вашей жизни место, что стало невероятно родным, вторым домом? Для меня этим местом стал наш Кловский. И уходит отсюда было невероятно тяжело...

Перешла в начале ноября. Вроде время прошло, с людьми познакомилась, школу изучила, и меня уж чуток узнали. Мне казалось, что я привыкла, смирилась с этим. Но это не так. Тогда, возможно, было ощущение чего-то вроде затишного, не очень приятного сна. А теперь, совсем как-то печально стало...

Улучшились, конечно, оценки, новых знакомых завела. Поскольку школа теперь в десяти минутах ходьбы от дома, то и времени свободного стало немного больше, и устаю меньше, да и ритм, в общем, изменился жизни моей. Но если честно, то лучше от этого не становится. Раньше после школы прогулялась с друзьями, в конце концов, в «Венские булочки» забежать! Очень скучаю по одноклассникам, учителям, да и по самой школе. Да и по Печерску тоже... А теперь пьешь весь день на серые дома, скучных людей

и странного цвета небо. Печаль конкретная! O_o

Скучаю я по Кловскому, и всё тут!!!
(Но всё наладится) я надеюсь...

Как мне сказал мой одноклассник: «...А мы взрослые люди. Не плач, мы все одна семья. Никогда не забудем друг-друга. Не конец света. Увидимся...»

Вот и теперь, как станет совсем грустно, вспоминаю эти слова, нашу школу, ребят и стаёт лучше. Я благодарна всему этому за те семь с лишним лет и огромное количество ярких моментов. Спасибо Кловскому за возможность знать как должно быть.

Люблю вас!

Елизавета Золотарева
(когда-то 8-А)

P.S. И вот ещё что. Люди, боритесь до последнего, не убегайте от проблем и не принимайте опрощенных решений.

Щойно закінчилася, на жаль, пора веселих новорічних свят. Цей час, як відомо, — час здійснення мрій. Їх ми накопичуємо протягом року, ретельно обдумуємо, іноді записуємо, пересмилюємо (щоб о 12 годині ночі під бій курантів із трепетом їх загадати), а потім весь наступний рік чекати з нетерпінням їх здійснення. Так що ж таке власне мрія?

Мрія — поняття абстрактне: мрії не торкнешся рукою, не почувеш від неї звуку, не відчуєш запаху. Звісно, іноді можна торкнутися, але лише меркантильних матеріальних мрій, схожих на «Хочу дорогу машину», «Хочу мати мільйон доларів» чи щось подібне. Як завжди, звертаємося до тлумачного словника української мови. Той каже: «Мрія — це витвір уяви; думка про щось бажане, приемне; предмет бажань, прагнень». Це зрозуміло. А тепер копнемо глибше.

Мрія, як сказав би один добре відомий нам всім вчитель, — це інформаційно-енергетичний потік, надісланий людським розумом «у космос» або просто у простір. Тепер доводимо, чому саме так. Ось згадайте, коли ви зазвичай загадуєте бажання, тобто чітко сформульовані мрії? Перше: коли задуваєте свічки на святковому торті в день народження. Друге: коли опиняєтеся між двома людьми з однаковими іменами, іноді прізвиськами. Третє: тут-таки, на Новий рік опівночі під бій годинника. Четверте: коли відпускаєте повітряні кулі у небо. П'яте: коли спостерігаєте вогонь, феєрверки тощо. Шосте: рідше, пишете мрію на листочку, спалюєте папірець

